

Siz Aşka İnanırmısınız? / hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Siz Aşka İnanırmısınız? / hikaye SIZ AŞKA INANIRMISINIZ?

Güvenlik noktasındaki gri boyalı kulübede oturan polis memuru, evde hazırlanmış sandviçinden bir ısırık daha aldı. Gece nöbetlerinde çay ve kahveyi biraz fazla kaçırırsa, midesi kıvranmaya başlardı. Öyle zamanlarda da ufak bir sandviç can kurtarıcı olurdu.

Çekirge Caddesi boyunca kestane ağaçları, ıhlamur ve iğde ağaçları bulunurdu. Polis memuru Mustafa Emir, şehrin en güzel polis merkezinde çalışmakla övünürdü. Merkezin önünde bulunan ağacın boyu iki katlı binayı aşıp geçiyordu. Sıcak günlerde o ağacın gölgesi güvenlik noktasında bekleyen polis memuru için bir sığınaktı.

Mustafa Emir, sandviçin tamamını bitirip, kâğıdını masanın

altındaki çöp kutusuna atmak için eğildiğinde, ağacın arkasından hızlı adımlarla çıkan bir gölge, soluğu binanın merdivenlerinin üçüncü basamağında aldı.

Binanın içinden yükselen ses dışarıdaki güvenlik noktasına ulaştığında Mustafa Emir tam da ağzına doğru götürdüğü kahvesini üstüne döktü.

“Sevgilim annemi öldürdü. Onu bulun, bulun lütfen!”

Yükselen sesle birlikte yerlerinden fırlayan nöbetçi memurlar yetişemeden, kabanının altındaki kıyafetleri kan içindeki kadın yere yığılmıştı bile. Düşerken elinden fırlayan siyah renkli örtünün arasından çeliğin ışıltısı görünüyordu. Kanların kadına ait olup olmadığını anlamaları bir iki dakika sürdü. Kadının elleri dışında hiçbir yerde kesik yoktu. Ellerindekiler de ufak tefek çiziklerdi.

Sağlık ekibi geldiğinde, polislerin bir odaya taşıdığı kadın hala baygındı. Ekip, kadını Devlet Hastanesi’ne götürürken merkezde görevli polislerden biri de Asayiş Şube Müdürlüğü’ ne durumu çoktan bildirmişti bile.

Birkaç gecelik uykusuzluk baş ağrısı şeklinde kendini gösterdiği için, başını ellerinin arasına almış, önündeki dosyaları okumaya çalışan Zafer Komiser’in telefonu çaldığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Adına Polis Merkezi deniyor olsa da halkın deyimiyle karakoldan bildirilen durumu öğrenir öğrenmez, telefonu ile uğraşan yardımcısı Hüseyin’i de aldığı gibi hastanenin yolunu tuttular. Hastaneye ulaştıklarında kadının ayılmış olduğunu bildiren nöbetçi doktorun çok da konuşası yoktu. Kısaca durumu özetledi.

” Kadın geldiğinde şok halindeydi. İsmi bilinmiyor. Hiç konuşmadı. Sadece boşluğa bakarak yatıyor. Kendisine sakinleştirici yapıldı. Kan alındı. Tahlil sonuçları birazdan çıkar. Yanına girebilirsiniz ama sakinleştiricinin etkisiyle uykuya dalabilir. ”

Odanın kapısında bekleyen hastane polisi ve polis merkezinden gelen memur, onlara gerekli bilgilendirmeyi yaptı. Elleri tutuşturulan poşette kadının üstünden çıkanlar vardı. Odaya giren Zafer ve Hüseyin, yirmilerinin sonlarında olduğunu tahmin ettikleri kadına kendilerini tanıttılar. Kadının iki elinde de bandajlar vardı. Onun dışında görünür hiçbir yarası yoktu.

Her zaman daha yumuşak başlı duran Hüseyin, kadının yatağının yanındaki sandalyeye ilişti ve kadının gözlerine bakarak, “Siz

bizim adımızı öğrendiniz, biz de sizinkini öğrensek tanışabiliriz aslında. ” dedi.

Genç kadının gözlerinden sicim gibi yaşlar inmeye başladı. Dudakları titriyordu. Büyük bir ağlama krizi her an başlayabilirdi.

Hüseyin kadının koluna hafifçe dokundu. “Bize her şeyi anlatmalısın. Sevgilinin anneni öldürdüğünü söylemişsin. Sevgilinin adıyla başlayalım mı?”

Kadın fısıldar gibi, “Caner. Onun adı Caner.”dedi.

Hüseyin, kadını duyabilmek için eğilmişti.

Zafer kollarını bağlamış, göz göze duran bu iki insanın konuşmasına dahil olup olmamanın kararsızlığını yaşıyordu. Dayanamayıp “Caner... Soyadı yok mu?”diye sordu.

Kadın kafasını çevirmedi bile. “Hatırlamıyorum. Gelince kendi söyler zaten. Annem onu çok zorladı. Yoksa Caner... O iyi biridir. Annem... Annem öldü değil mi?”

Hüseyin kadının kendini kaybetmesini istemiyordu.

“Annenizin öldüğünü siz söylüyorsunuz. Adınızı söylerseniz annenizi bulabiliriz. Belki ölmemiştir de. Yardım edebiliriz. Ne dersin, adını söyler misin?”

“Annem öldü biliyorum. Nefes almıyordu. Ben her şeyi anlatırım. Caner gelince o da anlatır. Gerçekten o kötü biri değildir. İstemeden yaptı. Annem onu çok zorladı.”

Hüseyin ve Zafer bakıştılar. Kadın olası bir sinir krizinin eşiğinde görünüyordu. Kadını sorularla zorlamamaları gerektiği çok belliydi.

“O halde biz seni dinleyelim. Bize her şeyi yavaş yavaş anlat. Caner, gelince bir de ondan dinleriz.”

Kadının yattığı yerden doğrulma çabası, Hüseyin’in yardımını ile son bulunca, kadın tane tane konuşmaya başladı. Zafer, kadına göstermeden telefonunun kayıt düğmesine dokundu.

“Her şey biz çocukken başladı aslında. Babam ben çok küçükken ölmüş. Hatırlamıyorum bile. Babamdan kalanlar tükenince annem çalışmaya başladı. Ben de okula başlamıştım. Okula annem bırakırdı. Dönüşte komşumuz Elif teyze beni ve Caner’i okuldan alırdı. Hep aynı okullara gittik. Caner’le büyüdük yani. Birbirimize âşık olduk. Çok ama çok büyük aşk bizimkisi. Siz hiç âşık oldunuz mu? Aşk çok güzel bir şey, değil mi? Ama annem, annem aşkı anlamıyor... Bir süredir bizi görüştürmüyordu. Hatta onu unutayım diye bana neler yaptı neler. Caner, annem evde yokken geliyor artık. Benim başım çok döner. Düşerim

bazen. Annem yalnız çıkarmaz beni pek. Ben evde dikiş dikerim. Okullara sıra örtüsü dikerim, elbise dikerim..." Kadın yeniden dağılmaya başlamıştı.

"Biraz kıt akıllı mı ne? " dedi Zafer, Hüseyin'in kulağına doğru.

Kadın sinirli bir bakış atınca, Hüseyin, "Komiserime su vereceğim. Siz de ister misiniz? "diye sordu.

Kadının bakışları yumuşadı. Olur, anlamında başını salladı.

Hüseyin kesinlikle insan idare etmeyi biliyor, diye düşünüyordu Zafer.

"Anneniz sizi görüştürmüyordu demek. Elif hanım? O razı mıydı ilişkinize?"

"Elif teyze... O taşındı çoktan. Görmüyoruz ki artık onu hiç. Ama binadan taşınınsalar da Caner, beni görmeye hep geldi. "

Genç kadın, son cümlesini çocuk gibi şımararak söylemişti. Ayak sesleri duyunca kapıya doğru bakarak sustu. Bu hareketleri kadını garipleştiriyordu ama yaşadığı olayı hala anlatmadığı için ruh halini analiz etmek çok zordu. Saat, sabaha karşı üç olmuştu. Kadının gözleri açılmıştı. İlk gördükleri hali gibi değildi.

Zafer sandalyesini yatağa biraz daha yaklaştırdı. Dirseklerini dizlerinin üzerine yaslayarak öne doğru eğildi, "Bu akşam neler olduğunu iyice merak etmeye başladık. Devam eder misiniz?"

" Caner annem yokken geldi. Odamdaydık. Biraz yaramazlık yapıyorduk. Anlayın işte..." Kadın birden panikle ellerini sallayarak, "Ama sakın yanlış anlamayın. Biz evlenmedik ki daha. Çıplak değildik. " Utanmış olmalıydı. Yanakları kızardı. Sustu. Kapıya doğru baktı yeniden. Hüseyin, kadına gülümsedi. "Anlamıyoruz tabi ki. Siz âşıksınız. Biz aşka saygı duyuyoruz."

"Sonra annem geldi. Caner'le olduğumu anlayınca bana bağırmaya başladı. Kurtul artık şu çocuktan, diye bağırıyordu. Ömrümü çürüttün, diyordu bana. Caner, ben üzülüyorum diye çok üzgündü. Bu kez annemden korkmamıştı, kaçmamıştı. Gitmek istemiyordu. Başımı okşadı. Eli başımdayken, elimi elinin üstüne koydum. Ona bakıp, gülümsedim. Annem daha da delirdi.

Meyve tabağındaki bıçağı aldı. Sürekli bağıırıyordu. Artık söylediklerini dinlemiyordum. Kulaklarımı kapatmıştım. Sonra her şey birden oldu. Annem bıçağı sallayıp duruyordu. Durması için elimi uzattım. Bıçak elimi kesti. Kandamlalarını görünce Caner, bıçağı annemin elinden aldı. Ve anneme sapladı. Galiba kalbine, annem öldü. Caner koşarak çıktı odadan, arkasına seslendim ama dinlemedi gitti. Ama ben biliyorum, Caner istemedi, öldürmeyi istemedi ki...”

0 dakikaya kadar kendini tutmayı başarmış genç kadının sinirleri boşandı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Elleri titriyor, bandajların arasından görünen ince parmakları bükülüyordu. Hüseyin Komiser hemşireye haber verdi. Kadına bir doz daha sakinleştirici verdiler. Zafer odadan çıkarken kadının kendi kendine mırıldandığını duydu.

“Gel artık sevgilim.”

Hastanenin sessiz koridorundaki banklardan birine oturdular. Odada yatmakta olan kadını bir süre daha konuşturamayacaklarını biliyorlardı. Kadının anlattıklarından bir şey çıkarmak mümkün değildi aslında. Ne bir isim ne de adres ellerinde hiçbir şey yoktu. Koskoca bir şehirde Caner ve Elif adında ana oğul mu arayacaklardı?

İki komiser hastane kantininden kendilerine birer çayı yeni almıştı ki hastane polisi koşarak geldi. Doktorun onlarla konuşmak istediğini söyledi. Doktor, Ömer Muslu’nun anlattıkları, genç kadının halini açıklar nitelikteydi.

” Kadının titreme, sallanma gibi davranışları dikkatimi çektiği için kan tahlilinde farklı bulgulara da bakılmasını istemiştim. Tahlil sonuçları geldi. Kadının kanında Antipsikotik ilaçlara ait bulgular var. Psikolojik tedavi görüyor olduğunu tahmin ediyorum. Ama tabi ki hastalığının boyutu hakkında şimdilik bir şey diyemeyiz. Uzmanla görüştürmek doğru olur. Bugün için hastayı daha fazla yormanızı istemeyiz.”

Kadının bir tedavi geçmişi olması küçük bir ipucu olabilirdi. Eğer ki üstü başı kan içinde olmasaydı, cinayeti hayal ettiği bile düşünülebilirdi ama kıyafetteki kandamlalarının açısı, sıçramaların şekli şüpheyi yer bırakmıyordu. Ortada ismi ve

yeri bilinmeyen bir maktul vardı. Psikolojik tedavi gördüğü kesin bir şahit, adının Caner olduğunu söylediği kaçak bir zanlıyı işaret ediyordu. Bunun dışındaki her şey bulanıktı. Ama şahidin zihni daha fazla bulanıktı.

Zafer, “Ne tuhaf bir kadındı. Merkeze yürüyerek geldiğine göre yakınlarda oturuyor olmalı. Kadının kendisine gelmesini beklemek yerine civarı dolaşsak mı? ” dedi.

Günün ilk ışıkları ile aydınlanmaya başlayan şehrin sokaklarında amaçsızca birkaç tur attıktan sonra Derya Çorbacısı’nda birer çorba içtiler. Gün içinde kuş cıvıltılarının duyulabildiği tek vaktin tadını çıkarmak ister gibi sessizce oturdular.

Hüseyin, kadını taklit eder gibi, “Aşk güzel şey, siz hiç âşık oldunuz mu amirim?” diye sorunca Zafer, güldü. “Aşk güzel şey tabii ama sadece başlarda, sonra adamı katil edecek kadar belalı bir şey baksana.” dedi.

Hüseyin tam da ilk aşkını anlatmaya başlayacaktı ki Zafer’in telefonu çaldı.

Genç kadının gittiği polis merkezine yakın bir yerden yapılan bir ihbara giden ekipler, kırklı yaşlarında bir kadının cansız bedenine ulaşmışlardı. Zafer ve Hüseyin olay yerine ulaştıklarında sabahın ilk ışıkları ile aydınlanan evin kendi olay mahalleri olduğunu anında anladılar. Genç kadın ve maktulün gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı onları selamlıyordu.

Olay yeri ekibi arı gibi çalışıyordu. Ev oldukça sıradan bir haldeydi. Mutfak tezgâhında duran bir bardak dışında aşırı düzenli bile denilebilirdi. Maktulün bir kan gölünün ortasında, cansız bir şekilde yattığı odada, köşede bir dikiş makinesi vardı. Dikiş makinesinin çaprazında bir yatak, bir dolap ve yatağın yanında duran komodin, komodinin üstünde bir meyve tabağı dışında odada eşya yoktu.

Olay Yeri ekibinden Ali, kaleminin ısırarak ezdiği arka tarafı ile bonenin üzerinden kafasını kaşır gibi yaptı. Elindeki not defterine bakmadan, “Maktulün adı Mevlüde Eroğlu. Bir tekstil fabrikasında çalışıyormuş. 49 yaşında. Kızıyla birlikte yaşıyormuş. Kızının adı Yasemin Eroğlu. Olayı açıklayacak pek

bir şey yok komiserim. Maktul kalbine tek bıçak darbesi almış. Odada boğuşma izleri yok. Cinayet aleti olay yerinde değildi. Ama bana verilen bilgiye göre sizdeymiş. İstettik. Gelmek üzeredir. Hastaneye de bir memur yolladık, kızın parmak izlerini alması için. Bıçağı inceler incelemes mesaj atarım. Maktulü gördünüz. Bizlik pek bir şey yok gibi. İhbarı yapan bey yan dairede oturuyormuş. Şimdi koridorda gördüm. Çocuklar son kontrollerini yapıyorlar. Biz toplanalım artık.”dedi.

Zafer, ihbarı yapan yaşlı adamın parmaklarının ucunda sönmüş sigarasını elinden alıp, attı. Adama kendini tanıttı. “Siz de mi bu binada oturuyorsunuz?”diye sordu.

Yaşlı adam yeniden bir sigara yaktı. “Otuz iki yıldır.”

“ Burada oturanları tanıyorsunuzdur o halde.”

Yaşlı adam sigaradan derin bir nefes aldı. “Mevlûde hanımlar benden on yıl sonra gelmişlerdi. Hanımım rahmetli onları çok severdi. Zavallı kız. Yasemin’in bunu yapacağını hiç tahmin etmezdim,”dedi.

Zafer, düzeltmek ister bir ses tonuyla, “Sevgilisi Caner’in yaptığını söylüyor. Siz o genci tanır mısınız? O ve annesi Elif Hanım da burada oturmuşlar,”dedi.

Yaşlı adam gözlerini açtı ve başını şaşkınlıkla iki yana sallamaya başladı.

” Caner mi? Sevgili mi? Ne diyorsunuz Komiser Bey?” dedi.

” Bize anlatılanı söylüyorum sadece. Siz bana şu Caner’den bahsetseniz.”

“Caner olamaz beyoğlum. Mümkün değil. O çocuk öleli neredeyse on beş yıl olmuştur.”

Şaşıрма sırası Zafer’e gelmişti. Zafer yaşlı adamın koluna girdi. Olay yeri ekibi ile konuşmakta olan Hüseyin’e seslendikten sonra, “Amca gel bir oturalım da bildiklerini bize baştan bir anlat bakalım.”dedi.

Yaşlı adam bir bacağını sürükleyerek bir koltuğa ilişti. Elleri iki yana açıp,”Ne anlatayım bilemedim ki ben,”dedi. Hüseyin sosyal becerisini devreye sokma vaktinin geldiğini anlamıştı.

“İnsanın bunca zaman komşuluk ettiği birini kaybetmesi zor bir şey olmalı. Bize önce Mevlûde Hanım ve kızı Yasemin’den

bahsedebilirsiniz. Nasıl insanlardı? Caner'in ölümünü anlatabilirsiniz. Sanki hepsinin bağlantısı var gibi. "

"Mevlûde Hanım kocasını yeni kaybetmişti buraya taşındıklarında. Yalnızlık ne zor şeymiş Komiserim. Ben eşimi kaybedeli daha iki yıl dolmadı ama her gün dua ediyorum Allah'a, alsın canımı diye. O kadıncağz neler çekti yıllarca. Çalıştı, çabaladı ele güne muhtaç olmadan yaşayıp gidiyorlardı. Caner oğlumuzun ölümü çok acı vermişti hepimize. Elif Hanım ile Tahir Bey'in tek çocuklarıydı. Elif Hanım, Mevlûde bacım çalışmaya gittiğinde Yasemin'e de bakardı. Caner'le kardeş gibi büyüttüler çocukları. Orta okuldalardı galiba olay olduğunda. Okuldan dönerlerken freni patlayan bir kamyon, okuldan çıkan çocukların arasına daldı dediler. Caner kamyonun altında kalmış, orada ölüvermiş çocuk. Yasemin kızımızın gözlerinin önünde olmuş her şey. Toparlayamadı kız kendini. İçine kapandı. Okumadı da. Yıllardır evden pek çıktığını görmedik. Hanımım hasta o kız, derdi. Ama kimseye zararı yoktu anasından başka. Bazen kavga ettiklerini duyardık. Neden bilmeyiz tabii. Mevlûde Hanım anlatmaz, derdi benim hanım. Kızıyla ilgili kimseyi konuşturmaz, derdi. Hastalığı tam olarak ne ben bilmem. Akşam bağıştılar biraz duydum. Sonra kesildiymi sesleri. Ama sabah camiye çıkarken kapılarını açık görünce tedirgin oldum. Hırsız girdi sandım amirim. Ben başka şey bilmem. "

"Tartışma sırasında başka birinin sesini duydunuz mu? Bir erkek sesi mesela."

"Yok, beyoğlum. Ne dedikleri anlaşılmıyordu zaten, ana-kız bağışıyordu sadece. Hem ne dediklerini dinlemedim de, ayıptır."

Yaşlı adam perişan haldeydi. Yanına bir polis memuru verip, evine yolladılar.

Hüseyin, "Bu Caner, o Caner değilse bizim katil kim amirim? Kadının anlattığı, annenin istemediği sevgili... Kadın kendine gelip, adam akıllı konuşmazsa işimiz iş."

" O kadını adamakıllı konuşturabileceğinizi pek sanmıyorum komiserim. Kadının aklına güvenmeyin, maalesef kendisi şizofren. İlaçlarını şimdi banyoda buldu bizim çocuklar.

Doktorunun kartı da annesinin cüzdanından çıktı. Doktorun adı, Salim Kılıç. Kendisinden daha sağlıklı bilgileri alırsınız sanırım ama ilaçlar bana ağır bir tedavi gördüğünü söylemeye yetti. Odada başka birine ait bulguya rastlamadığımızı da belirteyim. “

Olay yeri ekibinden Ali'nin elinde bir delil poşetiyle yanlarında durduğunu gördüklerinde, ikisi de ne kadar dalgın ve yorgun olduklarını fark ettiler.

Olay yerinden ayrıldıktan sonra, aslında kendi mesailerinin bitmiş olmasına aldırış etmeden, mesaisinin başladığını düşündükleri doktoru aradılar. Doktoruna göre, Yasemin; uysal ve annesine çok bağlı bir hastaydı. Hastalığında genlerin de etkisi vardı. Çünkü babası da şizofreni sebebiyle intihar etmişti. Yasemin de ölen arkadaşının hayaline saplanıp kalmıştı. Aslında hiç şiddet eğilimleri göstermiyordu. Eve giren herhangi birini de Caner sanmış olabilirdi. Doktorun hastası hakkında anlattıkları kadının tüm garipliklerini açıklar nitelikteydi. Ama hâlâ katili açıklamıyordu.

Yoldayken Ali'den gelen mesaj, bıçakta annesi ve Yasemin'inkiler dışında parmak izi olmadığını bildiriyordu.

Deliller ve komşunun ifadesi de Yasemin'i işaret ediyordu. Akli dengesi yerinde olmadığı için, resmiyette Yasemin'in artık ne bir şahit, ne de zanlı sayılmayacağını, suçlu olsa bile yargılanmasının mümkün olmadığını bilmelerine rağmen yeniden hastaneye döndüler.

Yasemin, yatakta oturuyor, karşısında duran sandalyeye bakıp gülümsüyordu. Zafer ve Hüseyin'in geldiğini fark edince, dönüp yeniden boş sandalyeye doğru konuşmaya başladı. Bu konuşma olayın nasıl sonuçlanacağını belli etmeye yetti.

“Bak sevgilim, bunlar sana anlattığım polisler. Onlara annemi istemeden bıçakladığını anlat lütfen. Ben seni affettim, onlar da affedecektir. Onlar aşka inanıyorlar...” dedi çocuklar gibi kıkırdayarak.

Zafer, zavallı kıza bakıp, başını sallasa da aklından geçen, “Aşka inanmayacak kadar büyümüşük ya neyse,” oldu.

Funda MENEKŞE, şubat 2018. Detektif proza